

- 3) Czy kryteria wymienione w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie C-332/04, a konkretnie w punktach 69 — 88, stosują się do przedsięwzięć będących przedmiotem niniejszego postępowania z uwagi na ich charakter, a także przewidywany sposób wykonania, cechy, rozmiar, wpływ na otoczenie, budżet i ewentualny podział w stosunku do całości przedsięwzięcia, które obejmuje podobne działania na tej samej trasie, a w związku z tym czy powinny być zostać poddane procedurze oceny oddziaływania na środowisko.
- 4) Czy zobowiązania wynikające z dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. w zakresie oceny oddziaływania na środowisko zostały czy nie zostały spełnione w praktyce przez władze hiszpańskie w odniesieniu do przedsięwzięć będących przedmiotem niniejszego postępowania w świetle akt postępowania administracyjnego, a w szczególności dołączonych do nich opracowań i raportów, chociaż formalnie przedsięwzięcie nie zostało poddane obowiązkowej procedurze oceny oddziaływania na środowisko.

(¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne.

(²) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG, Dz.U. L 73, str. 5.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-149/07)

(2007/C 129/07)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Hottiaux, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez zaniechanie ustanowienia szczególnych ram prawnych dla udzielania zezwoleń na import równoległy środków ochrony roślin do Polski, Rzeczpospolita Polska nie dopełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy art. 28 WE;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 28 WE zakazuje między państwami członkowskimi ograniczeń ilościowych w przywozie oraz wszelkich środków o skutku równoważnym. Komisja uważa, iż poprzez brak ustanowienia szczególnych ram prawnych w dziedzinie udzielania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin przywożonych z innych państw członkowskich, w których środki te uzyskały już pozwolenie na dopuszczenie do obrotu i które są identyczne (w rozumieniu orzecznictwa Trybunału) z już dopuszczonymi do obrotu w Polsce, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 WE.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, w przypadku braku harmonizacji „wszelkie przepisy państw członkowskich dotyczące obrotu handlowego mogące bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudnić wewnątrzspółnotową wymianę handlową uznać należy za środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych”. Trybunał orzekł również, iż przepisy krajowe lub krajowa praktyka administracyjna, które sprawiają, że przywóz ukierunkowany jest w taki sposób, że tylko niektóre podmioty gospodarcze mogą go dokonywać, podczas gdy pozostałe są takiej możliwości pozbawione, stanowią środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych. Procedura, zgodnie z którą można wymagać uprzednich pozwoleń na wprowadzanie do obrotu produktów przywożonych powinna zatem być ustanowiona przepisami mającymi ogólny zasięg, wiążącymi władze krajowe w sposób wyraźny. Procedura ta musi być łatwo dostępna oraz możliwa do przeprowadzenia w rozsądnym terminie. Istnienie takich generalnych zasad w prawie krajowym jest konieczne, gdyż umożliwia obywatelom korzystanie z uprawnień przyznanych im przez prawo wspólnotowe.

Mimo tego, że nowy projekt nowelizacji może być zaakceptowany przez Komisję, to jednak nie wszedł on w życie po upływie dwumiesięcznego terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii Komisji wzywającej do usunięcia naruszenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby stwierdzić czy państwo członkowskie naruszyło prawo wspólnotowe, Trybunał bada stan prawny obowiązujący w tym państwie w momencie, w którym upływa termin wyznaczony przez Komisję w uzasadnionej opinii. Późniejsze zmiany w prawie krajowym nie mogą być przez Trybunał brane pod uwagę.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 21 marca 2007 r. — Finanzamt für Körperschaften III, Berlin przeciwko Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt GmbH

(Sprawa C-157/07)

(2007/C 129/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt für Körperschaften III, Berlin.

Strona pozwana: Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt GmbH.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym, przy obliczaniu całkowitej kwoty dochodów podatnik mający siedzibę i podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w jednym państwie członkowskim może wprowadzić, z zachowaniem określonych warunków, na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, dokonać odliczenia strat zwolnionych od podatku dochodowego i powstałych z tytułu prowadzenia zakładu w innym państwie członkowskim,

— jednak na podstawie którego, przy obliczaniu całkowitej kwoty dochodów w przedmiotowym okresie rozliczeniowym, odliczoną kwotę należy ponownie doliczyć, o ile w jednym z kolejnych okresów rozliczeniowych dochód z tytułu działalności gospodarczej prowadzonej przez zakłady położone w innym państwie członkowskim, podlegający zwolnieniu z opodatkowania na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, jest ogólnie dodatni,

— z wyjątkiem sytuacji, w której podatnik wykaże, że na podstawie obowiązujących go przepisów innego państwa członkowskiego nie można „co do zasady” korzystać z odliczenia strat w innych latach niż rok poniesienia straty, co nie ma miejsca, gdy wprowadzić w innym państwie, zgodnie z obowiązującym w nim prawem, istnieje co do zasady możliwość odliczenia straty, jednak w konkretnej sytuacji, w której znajduje się podatnik, nie jest to możliwe?

2) W przypadku udzielenia na pierwszą część pytania odpowiedzi twierdzącej: czy na sytuację prawną w państwie miejsca zamieszkania lub siedziby ma wpływ okoliczność, że ograniczenia w odliczaniu strat obowiązujące w innym państwie członkowskim (jako państwie źródła dochodów) naruszają art. 31 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, ponieważ stawiają one podatnika podlegającego tam ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, który osiąga dochody z tytułu prowadzenia zakładu, w mniej korzystnej sytuacji niż podatników podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na drugą część pytania: czy państwo siedziby musi zrezygnować z następczego opodatkowania strat z tytułu prowadzenia zakładu za granicą, jeżeli w przeciwnym razie nie mogą one zostać odliczone w żadnym państwie członkowskim, ponieważ działalność zakładu w innym państwie członkowskim została zakończona?

⁽¹⁾ Dz.U. L 1, 1994, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-160/07)

(2007/C 129/09)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson i P. Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, iż nie dokonując transpozycji art. 7 b w związku z pkt 3 części B załącznika XI, art. 9 ust. 2 i art. 12 ust. 1 w związku z załącznikiem VII do dyrektywy 95/21/WE⁽¹⁾ w brzmieniu wynikającym z ostatniej zmiany dyrektywy 2002/84/WE⁽²⁾, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 95/21/WE z późniejszymi zmianami (w szczególności wprowadzonymi dyrektywą 2001/106⁽³⁾);

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 95/21/WE upłynął w dniu 30 czerwca 1996 r. Termin transpozycji dyrektywy 2001/106/WE upłynął w dniu 22 lipca 2003 r. Termin transpozycji dyrektywy 2002/84/WE upłynął w dniu 23 listopada 2003 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. dotycząca przestrzegania, w odniesieniu do żeglugi morskiej korzystającej ze wspólnotowych portów oraz żeglugi morskiej po wodach znajdujących się pod jurysdykcją państw członkowskich, międzynarodowych norm bezpieczeństwa statków i zapobiegania zanieczyszczeniom oraz pokładowych warunków życia i pracy (kontrola państwa portu) (Dz.U. L 157 z 7.7.1995, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniająca dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki (Dz.U. L 32 z 29.11.2002, str. 53).

⁽³⁾ Dz.U. L 19 z 22.1.2002, str. 17.